

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Petri Danielis Huetii Demonstratio Evangelica

Huet, Pierre Daniel

Parisiis, 1679

Caput septimum.

urn:nbn:de:hbz:466:1-16260

CAPUT SEPTIMUM.

- I. *Moses à gentibus ad Septentrionem & Occasum positus agnitus & cultus: à Thracibus, II. Germanis, III. Gallis, IV. Britannis, V. Hispanis, VI. & ipsis etiam Americanis.*

Ceterum Theuthi illius, sive Mercurii Ægyptii, de quo dixi, quemque jam Mosem credere licet, cultus apud exterarum gentium ita propagatus est, ut inter Thracas, Germanos, Scythas, nostrates Gallos, & ipsos quoque Britannos, ac Hispanos summum numen habitus sit. De Thracibus testis locuples Herodotus, qui non popularem apud eos Deum esse Mercurium ait, sed Regum tantum, qui summis illum religionibus colunt, & cujus solius numen jurant, sequere ab eo prognatos ferunt. In mediis quidem Bosphori Thracii angustiis Mercurii fanum in rupe visebatur, Polybio teste. Erat & in Bithynia Thraciæ proxima, & trans Bosphorum posita, locus ἱερὸν ὄντα dictus, non ab Hermo Atheniensi nescio quo, Theſei socio, ut vult Plutarchus, sed à Mercurio ipso, ut Pythopolitæ in vicinia siti asseverabant. In Imbro etiam, Thracica insula, colebatur Mercurius, alio nomine Imbramus dictus, unde & Imbrus insula nomen habuit. Scriptum id reliquit Eustathius ad Dionysium Periegeten: ἢ ἡ ἱμερῶν, inquit, θρακικὴ μὲν ἔστι νῆσος, ἰσχυρὰ καὶ ἐξ ἑσπερίων καὶ ἀνατολῆς ἡ δὲ δαιμόνων οἱ ἱερεῖς. ἰημάτω ἡ ἀνὰ τὴν καὶ ἑσπέρη, ὅν ἱμεραμον λέγουσιν οἱ κῆρες, ὡς ἐν τοῖς ἱθνητοῖς ἀναγράφεται. Imbrus Thracica insula est, sacra & ipsa Cabiris. Cabiri autem Deorum nomen est. Ibidem colebatur & Mercurius, quem Imbrammum Cares appellant, ut scriptum extat in Ethnicis. Stephani Ethnica intelligit, in quorum Epitome quæ superest, verba hæc reperias: ἱμερῶν, νῆσος ἰσχυρὰ καὶ ἐξ ἑσπερίων καὶ ἑσπέρη, ὅν ἱμεραμον λέγουσιν ἱμεραμοί. Imbrus, insula sacra Cabiris & Mercurio, quem Imbrum Beati appellant. Utra emendatior scriptura, Stephani an Eustathii, statuere promptum est. Cares quippe Lemnum occupasse scribit Cornelius Nepos, unde facilis conjectura est nec à vicinis locis abstulisse. Ergo Stephanum sic emendabis ex Eustathio: ὅν ἱμεραμον λέγουσιν οἱ κῆρες. *Quem Imbrammum appellant Cares.* Nos autem in Imbrami vocabulo, Amrami, qui fuit Mosi pater, nomen perspicue agnoscimus, cui euphoniæ gratia b insertum est. Sic in Gallicis vocibus, *chambre, nombre*, ex *camera & numerus*: sic in *γαμβροί*, ex *γάμος*; in *μωμυβεία*, ex *μωμυβεία*. Itaque Septuaginta Interpretes Ebraicum nomen *עמרם* reddiderunt *ἱμεραμον*, quemadmodum legendum quoque est in excerptis Demetrii, quæ repræsentat Alexander Polyhistor apud Eusebium; non uti legitur in vulgatis codicibus, *ἁβραάμ*. Ex *ἱμεραμον* autem manifesto fecerunt Cares, *ἱμεραμοί*. Patrum autem nomina filiis aliquando tribuisse Ægyptios supra ex Josepho probavimus. Itaque Mosès patris Amrami nomen tulit, & ab eo Imbrus insula nomen traxit. Ex Ægypto autem Amrami & Mosi notitiam Cares & Iones attulerunt, jam inde à Psammitichi avo, quo Ægypti regnum tenente, sedem ipsos in ea regione fixisse Herodotus memoriæ prodidit: vel ad eos intulerunt Phœnices, cum patria relicta Bithyniam, Thraciam, & finitima loca duce Phœnice, & Rhodium quoque, & vicina loca, Cadmum secuti infederunt. Clare id intelligas ex Diodoro. Sed & alias illuc confedisse Phœnicum colonias ostenditur ex Ergea Rhodio apud Athenæum, & Colone non apud Photium, & aliis. Igitur in Rhodi vicinia loca de Phœnicum nomine appellata agnoscunt Ptolemæus, & Stephanus; & Cariam Phœnicen fuisse dictam docet nos ex Corinna & Bacchylide Athenæus. Sed & Pamphyliam ac Pisidiam Cariam vicinas regiones Plutarchus Phœnicen appellat, & vicini Solymi *φοίνικον ἔδος* nuncupantur à Quinto Smyrneo, & Phœnicio genere prognati à Chæriilo prædicantur. Quid quod & Samum Ionicam ab Amramo quoque nomen traxisse veri haud dissimile est: ab Imbraso siquidem fluvio, cui & Parthenio nomen fuit, Imbrasiam esse dictam tradit Strabo. Nam vocem Amram ad nominum suorum formam flexentes Græci dixerunt *ἱμεραμον* & *ἱμεραμοί*. Ut pro Adam & Abraham, Adas & Abrahæ. Ab *ἱμεραμον* prodiit Imbrasus. Samum autem Ionicam frequentibus Phœnicum commerciis fuisse frequentatam satis superque à Bocharto probatum est. Huc facit & Serapidis Templum, quod in Thracia extitisse Polybius perhibet; cujus Dei effigiem ex Pontio accivisse Ptolemæum Lagiden tradunt Plutarchus, Tacitus, Eustathius: facit & Liberi, quem Mosem esse probavimus, receptus apud Thracas cultus, & à Poëtis tantopere celebratus: facit & Vulcano, qui Moses quoque est, honos in Lemno Thracica insula habitus. Adde mysteria Cabirorum, non ex Phrygia profecta, nec à Ca-

Moses à gentibus ad Septentrionem & Occasum positus agnitus & cultus: à Thracibus.
Herod. libr. 2. cap. 30. & libr. 5. cap. 7.
Polyb. libr. 4.
Plutarch. Theſeo.

Corn. Nep. in Miltiad.

Euseb. Præp. libr. 9. cap. 12.

Herod. libr. 2. cap. 61. & 152. & 154. & libr. 3. cap. 11.

Diodor. libr. 5. Athen. libr. 8. Phot. Tm. 186. Procl. l. 5. cap. 2.

Steph. in A'cu'cy, & Phœnicæ. Athen. libr. 4. Plut. in Alex.

Quint. Smyrn. libr. 3. Chærr. apud Jos. l. cont. Ap. Strab. libr. 10. & 14.

Boch. Chan. libr. 1. cap. 8. Polyb. libr. 4. Plutarch. de Isid. & Osir. Tacit. Hist. lib. 4. cap. 84. Eustath. in

biris Phrygia montibus, quod tradit Apollonii Scholiastes, vel potius Scholiaste; (erudita hæc enim & optima Scholia, Tarrhæi, Lucilli, Sophoclei, & Theonis, doctissimorum Grammaticorum esse docet Aristophanis Scholiastes:) sed è Phœnicia. Berytini enim cultos fuisse discimus ex Sanchoniathone, & Damascio. Unum autem è Cabiris fuisse Bacchum prodit idem Scholiastes Apollonii, unum quoque ex illis fuisse Mercurium asseverat ex Dionysodoro. Horum vero fratrem fuisse Æsculapium narrat Philo Byblius ex Sanchoniathone & Damascius apud Photium. Atqui Serapidem, Bacchum, Mercurium, & Æsculapium, unius Mosis simulacra fuisse partim jam viciniam, partim infra vincemus. Itaque mera Mosis mysteria in Cabirorum mysteriis delitescere credendum est. Recepta autem ea fuerunt, & in Imbro, ut ex Stephano & Eustathio docuimus; & in Lemno, ut habet Hesychius; & in Samo-thrace, quæ Thraciæ insula sunt, ut Veteres testantur: Delata fuisse & ad Thyr-rhenos à Cabiris ipsis fratribus scribit Clemens Alexandrinus. Delata & ab Ætnea in Italiam fuisse colligitur ex ejus narratione apud Virgilium:

Ferox exul in altum

Cum sociis, natoque, Penatibus, & Magnis Dis.

Magni Dii sunt Dii Cabiri, hoc est כבירי, sic dicti à כבר, quod Ebraice & Arabicè significat, *magnus fuit, potens fuit.* Unde in Augurum libris *Dioi Potes* appellabantur, *Dei Suuari* in Samothrace, ut est apud Varronem. Pervenisse ea & ad insulam usque Britannia finitimam tradit Artemidorus. Quin & Samothracen ipsam, prius Leucosiam, deinde à Sao Mercurii & Rhene filio Samum fuisse dictam docuit Aristoteles in Samothracen Republica, ut legitur apud Apollonii Scholiasten. Ubi & Mosem denuo in Mercurio agnoscis. Et vero cum Josaphatus & Ochozias, hic Israël rex, ille Juda, inita simul societate commercia subinde cum Thracibus & Ponti ac-colis agitaverint, ut refert Josephus, vel inde Mosem & Amramum noscere potuerunt. Verum igitur est, quod probandum susceperam, Mosis famam, & cultum ad Thra-cem quoque penetrasse.

II. De Germanis illustre est Taciti testimonium, quo præcipuos in illis honores Mercurium occupasse docet. Tum addit: *Pars Suevorum & Isidi sacrificat. Unde causa & origo peregrino sacro, parum comperi, nisi quod signum ipsum in modum Liburnæ figuratum docet advectam religionem.* Unde vero advectam? nempe ex Ægypto ubi Isis colebatur, per Euxinum Pontum, atque inde per Danubium in Suevos, & ex illis in reli-quam porro Germaniam. Certe ad fontes Danubii penetrasse Ægyptios Osiride du-ce testatur Diodorus; Herodorus vero duce Sefostri Scythas & Thracem subegisse, in eorum regionibus trophæa statuisse, pervenisse ad Phasim, & in Colchide partem exercitus reliquisse; at Eustathius Osirim aratri usum docuisse Tauros Scythicam gentem. Alio postea nomine Germanos appellasse Mercurium observat Paulus Dia-conus, & Wodan, seu Gwōdan dixisse. Id autem ex Mosis doctrina habuerunt, quod non ex Dei magnitudine esse censerent, in ullam cum humani oris speciem assimilari. Auctor idem qui superiorum Tacitus.

III. Ex Germania videtur in Galliam demum transisse idem cultus Mercurii. Gallos eadem de Mercurio ac Græcos sensisse perhibet Cæsar: *Deum, inquit, maxi-me Mercurium colunt: hujus sunt plurima simulacra; hunc omnium inventorem artium ferunt; hunc viarum atque itinerum ducem; hunc ad questus pecunie, mercaturæque habere vim ma-ximam arbitrantur.* Ad utrosque autem, Gallos dico & Germanos, Theuthi quoque ap-pellatio penetravit, unde & hi Theutoni dicti, & plurimi ex iis sibi hinc nomina fe-cerunt, velut Theuta nobilis illa Illyriorum regina, Theodobaldus, Theodomannus, Theocebalus, Theodebertus. Scio Aventinum nominum illorum originem repetere à *Dieths*, vocabulo antiquo linguæ Germanicæ, quod *divitias, officium, & facinora præclara* significat; Grotium vero à *Theud*, quod *populum sonat*; sed verisimilior est originatio nostra, & doctorum virorum suffragiis comprobata. Dani, & ad Septen-trionem posite gentes Germanicæ propaginis, *Tiis* Mercurium appellabant, Angli *Tevēs*. Testes Monumenta Danica Wormii. Galli vero Teutaten supremum Deum venerabantur, & sanguine humano placabant. Nomen fortasse compositum ex *Theuth* & *Taihb*. *Taihb* Armorica lingua & Britannica veteri, quæ valde affines sunt, & pro-pe eadem, & quarum utramque à veteri Gallica manasse eruditi sciunt, *viam* signifi-cat. Ita ut *Theuth taihb*, sive *Teutates*, idem sonet ac *Deus via*, sive *εὐδοκία*, quod unum esse diximus ex cognomentis Mercurii. Hoc nominis etymon debemus Camdeno. Ar-cessere id quoque possumus ex vocibus *Theuth* & *Tat*, quæ postrema dictio patrem no-tat eadem Celtica veteri lingua, ac si *Mercurium patrem* dixisses, ut Romani dixerunt *Diespiter*, sive *Juppiter*, & *Marspiter*. Insigne præterea Ægyptiacæ religionis ad Ger-manos & Gallos propagatæ monumentum, è sepulcro Childerici Francorum Regis

Dion. Perieg.
Apoll. Sch. libr.
1. Argon.
Aristoph. schol.
Nubib.
Sanchon. apud
Euseb. libr. 1.
Præp. Evang.
Damasc. apud
Pfor. Cod. 242.
Apollon. Schol.
libr. 1. Arg.
Euseb. Præp.
libr. 1.
Hesych. in Ka-
Cesop.
Clem. Alex.
Paron.
Virg. 3. Æh.

Varr. de R. R.
libr. 4.
Artemid. apud
Strab. libr. 4.
Apoll. Schol.
Argon. libr. 1.

Joseph. Antiq.
libr. 9. cap. 7.

Germanis,
Tacit. De mor.
Germ.

Diod. libr. 1.
Herod. libr. 2.
cap. 101.
Eustath. in
Dion. Per.
Paul. Disc. De
gest. Long.
libr. 1. cap. 9.
Tacit. De mor.
Germ.

Gallis,
Cæf. De bell.
Gall. libr. 6.

Avent. No-
menc. præfix.
Ahn. Boior.
Grot. in Hist.
Goth.

Worm. Mon-
um. Danic.
libr. 1. cap. 4.

Camd. Brit.
P. 13.

Tornaci effossum ante aliquot annos, hodie visitur in Bibliotheca Regia: bubulum nempe caput auro effictum, Solis imagine in fronte notatum. Hæc erat scilicet Apis Ægyptiorum Dei effigies, cui Solis symbolum inerat, ut Macrobius docet. Et ne quis Apim esse nesciret, adjectæ fuerant apes aureæ plusquam trecentæ, ut ex harum nomine nomen illius intelligeretur. Nam cum ex putrefactis bouum visceribus nasci apes magno consensu Veteres tradiderint, patrium illis nomen fuisse inditum mihi verisimile fit; & quoniam ex Api, qui bos est, ortæ sunt, Apes esse dictas, & quasi patronymicum nomen tulisse. Quod vocis hujus etymon longe probabilius est, iis omnibus quæ adhuc allata sunt. Bouum autem capita ab Ægyptiis esse culta docet Octavius apud Minutium Felicem. Indi etiam, qui bovis cultum acceperunt ab Ægyptiis, & ad hanc diem retinuerunt, capita bubula vexillis suis appingunt. Quinetiam simulacrum illud aureum ab Aarone conflatum, ab Israëlitis adoratum, non vitulum, sed vituli caput fuisse sanctorum Patrum plerique affirmarunt; Tertullianus, Lactantius, Optatus, Hieronymus, alii. Atqui ritum hunc ab Ægyptiis sumserant Ebræi, & id agebant quod agentes eos viderant, bubulum nempe caput colentes. Sed & traditum est à Plutarcho Cimbro, qui Celtsocythæ erant, cum Italiam infestis armis adorarentur, taurum æneum, Ægyptiæcæ haud dubie originis Deum, sic tanquam præsens nomen circumtulisse, per eumque, si quando res posceret, jurasse; atque eum tandem, profligato Barbarorum exercitu, in Lutatii Catuli Imperatoris domum, quasi victoriæ primitiis, fuisse illatum. Notabo & id obiter, vocem quoque Theuth usurpasse Græcos, & in *θεός* recoxisse: plerisque enim Græcorum Deos ex Ægypto esse allatos scire licet ex Diodoro, & ex iis quæ diximus. Ex *θεός* autem Græco, prodiit Latinum *Deus*.

IV. De Britannis vero nihil est cur dubitemus affirmare receptum fuisse inter eos cultum Mercurii, cum Gallorum sacra apud eos fuisse deprehensa Tacitus testatur, & pluribus demonstrari possit. Liberi etiam Patris cultum, ac ceremonias apud Amnitas Britannicam gentem, magno apparatu celebratas fuisse tradit Dionysius Periegetes. Liber autem, Moses ipse est. Samothracum quoque mysteria, in quibus delitescit Moses, in insulam Britannicæ proximam trajecisse narrat Artemidorus apud Strabonem, ut dixi.

V. Nec sum animi dubius Gallis in Teutate colendo, sicut in aliis plerisque Hispanos consensisse: non quod prope Carthaginem Novam tumulus extiterit, qui Mercurii Teutatis diceretur, ut vulgo creditur: sed quod apud Livium, qui rei hujus auctor jactatur, mentionem tantum fieri *tumuli Mercurij* fidem faciat emendatissima Gronovii editio; & quod magno numero Celte confluerint in Hispanias, illucque mores suos ac religionem intulerint, sedibusque in ea positis Celuberi dicti fuerint.

VI. Observatione quoque dignum existimo, quod nonnullis fortasse leve videbitur, Mexicanos Deum lingua sua *Teutl* appellare: unde factum nomen *Teutlille*. A Theuth Ægyptio venisse dictionem hanc affirmare vix ausim, vereor enim hominum judicia. Sed tamen notum est quid de vasta illa & uberrima Atlantici maris insula, multorum dierum navigatione à Gadibus distita, à Pœnis reperta, & magna cautione celata scripserint Diodorus, & Auctor Mirabilium quæ Aristoteli adscribuntur. Hoc si sit, uti esse fertur, ex Taauto Phœnicum, à quibus ortum & religionem Carthago habuit, & ex Theuth Ægyptiorum prodiisse *Teutl* Mexicanorum; & ex horrendis illis Phœnicum & Carthaginensium sacrificiis, quibus homines immolabantur, extitisse similia illa Mexicanorum, aliorumque Novi Orbis incolarum, vehemens suspicio est. De Americanorum originibus, totis jam voluminibus ventilata est & excussa quæstio. Mihi quidem semper verisimile visum est, sive præscorum Phœnicum, sive Carthaginensium naves fræto Gaditano digressas, sive alias ex Europæ & Africa oris ad occasum devexis solutas, Austrum versus processisse; quo sæpissime illas commeasse ex antiquis historiis satis constat: cum autem pervenisissent intra Tropicos, & ventos illic secundos ab ortu in occasum perpetuo flantes, & mare eodem cursu incitatum nactæ essent, sese mari & vento permisisse, & in Americam expedita & commoda navigatione appulisse; ac invitatas postmodum ubertate terræ, sedes illic fixisse: cum præsertim difficilior esset regressus; nam venti in ortum ferentes ab occasu, circa septimum tantum ac vicesimum ab Æquinoctiali gradum petendi erant; illic enim fere flant: quanquam extra Tropicos magna est ventorum inconstantia. Nullam itaque itineris sui noticiam Antiquo Orbi, unde venerant, dare potuerunt; vel si forte dederunt, temporum deinde lapsu, aut casu aliquo, aut hominum negligentia commercium omnino intercidit. Quemadmodum florens olim Norvegos inter & præscos Groenlandos societates, & ratio negotiorum, gravissima demum pestilentia ita soluta est, ut ejus etiam oblitterata sint vestigia. Sententiam nostram apprime confirmat tradita à laudatis scriptoribus, Francisco Lopezio à Gomara, Josepho Acoſta, & Garcilasso à Vega opi-

Tertull. adv. Jud. cap. 1.
Lactant. libr. 4. cap. 10.
Opt. Mil. l. 3.
Hier. in Ose. 4.
Plutarch. in Marcio.

Diod. libr. 1.

Britannias Tacit. in Vit. Agric.

Strab. libr. 4.

Hispanias;

& ipsi etiam Americanis.

Diod. libr. 5.

Gomar. Hist.

Indic. libr. 1.
cap. 13.
Acofta, Hift.
Ind. libr. 1.
cap. 19.
Garcil. Hift.
Yncar. libr. 1.
cap. 3.

nio, viam in has oras instituisse Christophorum Columbum, Hispani cujusdam narchi indicio, cui nomen Alphonfo Sanctio ab Huelva. Hunc aiunt in Canariis, & Azoribus commercia agitantem, vento abrepta navi, ad longinquas terras & ignota litora appuliffe, & reditus demum explorata via ac reperta Maderam perveniffe; & à Columbo, quem forte illic nactus erat, domi benigne & liberaliter exceptum, navigationis suæ commentarios & ephemerides, sic tanquam hospitalitatis munus, ipsi morientem reliquiffe. Quod igitur Sanctio contigit, hoc ipsum jam aliis prius contigiffe credibile est. Astipulantur sententiæ eidem, plurimæ apud Americanos præscarum Antiqui Orbis religionum & rituum notæ. Circumciduntur Mexicani infantes, Jucatanenses, & alii. Ignem perpetuum & inextinctum servant Mexicani: quod à Mosis Lege profectum diximus. Quo loco Dæmonis sui responsum acceperant Mexicani venefici, illic ara lapidea ab iis exstructa est: quod prius fecerat Jacob post oblatam sibi Dei speciem. Sacrificia illic humana, ut dixi, ex Pœnorum institutis. Sanguinem suum per membrorum incisuras fundunt, quemadmodum Prophetæ Baalis, Eliæ temporibus. Jubilæum celebrant quinquagesimo quoque recurrente anno, & sabbatum septimo quoque die. Neomenias etiam observant Caribæ, & renascentem Lunam, ut buccinæ clangore Judæi, sic magnis clamoribus celebrant & salutant. Idem porcina abstinent. Apud Peruvianos fiunt quædam agnorum sacrificia, Mosaicis pacificorum sacrificiis consimilia. Est & apud illos quidam Paschæ typus, cum limina domorum farina sanguine diluta tingunt. Narrant illi Solem, cum liberos suos Mancocapacum & Coyam Mammam ad mansuefaciendos gentis suæ mores mitteret, virgæ aurea instruxiffe, monitos ut quo loco eam destituere possent in terram, illic imperii sedem ponerent. Quo Mosaicæ virgæ mirifica vis exprimitur. In America Boreali secedunt, seque vulgo segregant menstruales mulieres. Ad impetrandas & promerendas puellarum nuptias voluntarium famulatum fœceris exhibent proci, ut Labani Jacob. Apud Mechoacanenses, qui cadaver hominis attingit, corpus abluunt. Peruviani, Guatimalenses, & Novæ Hispaniæ incolæ fratrum defunctorum uxores ducere consueverunt. Caribæ cognatas ex instituto ducunt. Matrimonium contrahunt Peruviani per alligationem calcei, quem sponsæ pedi vir obducit. Id à lege Mosis non valde discrepat, qua vidua fratrem viri sui sine prole defuncti, matrimonium secum contrahere recusantem, calceo exiit. In Nicaragua immunda habentur femina recens enixæ: cum quibus & congregari nefas alii esse ducunt. Hæc Mosaicam doctrinam sapiunt. Aliquos etiam posterioribus temporibus è nostro Orbe illuc commeasse ostendunt quamplurima Christianismi indicia illic reperta. Nec enim uni alicui ætati, vel uni causæ, univse auctoribus regionum illarum explorationem assignandam puto. Quod illic effecerunt venti intra Tropicos perpetuo flantes ab ortu, idem alibi tempestas; cujusmodi ea fuit quæ Lusitanos primum in Brasiliam detulit, casus alter alibi, alibi vicinitas præstare potuit. Quid si Novum Orbem alicubi vel hæere Veteri dicamus versus Septentrionem, vel hæsisse, sed Oceani ingruentibus undis olim convulsam dissiluisse, quod de Sicilia fertur, & de Britannia non absurde credi potest, & in terris mari adjacentibus non raro contingit: tum vero manifesta erit causâ, quæ feræ omnis generis & pecudes illuc transmigrare potuerint. Quoniam vero Africanis Guineensibus & Angolanis, qui intra Zonam Torridam degunt, commodissimus fuit in Americam trajectus, multos inde transmisisse, & Peruvianæ fortasse genti, per Amazonum flumen navigantes, ortum dedisse existimo. Carent enim utrique literis & scriptura, funiculos autem diversicolores certis nodis distinctos adhibent ad computos utrique; Solem etiam & Lunam utrique adorant; Amazonas quoque America habet perinde ut Africa. Nam cum Africa interioris incolis commercia habuerunt Æthiopes ad occasum prope Oceanum siti. Atrum autem colorem per frequentia connubia cum albis hominibus illic repertis, perque aëris mutationem, subiinde fuisse dilutum reor: quod & aliis evenisse notum est. Multa huc adderem, sed ea sunt præter institutum.

CAPUT OCTAVUM.

I. *Græci Mosaicam doctrinam infinitis fabulis obduxerunt.* II. *A Cadmo & Danao Mosis notitiam habuerunt.* III. *Apollo idem ac Mosis.* IV. *Pan idem ac Mosis.* V. *Priapus idem ac Mosis.* VI. *Æsculapius idem ac Mosis.* VII. *Prometheus idem ac Mosis.* VIII. *Cecrops idem ac Mosis.* IX. *Mi-*